

eller gjøre nogen videre Bevægelse, saa vil jeg ved denne Leilighed, som ved adskillige tidligere Leiligheder, afholde mig fra at stemme i Sagen.

Blechingberg: Endstjøndt jeg ikke har Noget imod et Lovbud i den Retning, som det foreliggende Udkast, saa havde jeg rigtignok ønsket, at det var affattet noget heldigere, end det idetmindste forekommer mig, at det er. Den nye Lov skal slutte sig til Forordningen 29de Juli 1814 § 31. Men denne Paragraph taler kun om Skolelærere, der illige ere Kirkefangere. Paa den anden Side fremgaaer det af Forhandlingerne i det andet Thing, at den Byrde, hvorom her er Spørgsmaal, bliver udøvet paa visse Steder udenfor de Grændser, der kunne ansees for at være lovbestemte, og disse forskjellige Tilfælde ere idetmindste ikke udtømte i de Udtryk, Udkastet bruger, naar der siges: „den Forpligtelse, som hidtil har paa hvilet Skolelærerne“; thi det Factiske gaaer, efter hvad jeg maa antage, videre end det egentlig Legale. Ligeledes vilde jeg have foretrukket en anden Redaction af Loven, forsaavidt den nævner „Embedsbreve mellem Præsterne“, og jeg havde hellere seet en Redaction, der sluttede sig til Cancelliskrivelsen af 8de Juli 1834, hvorved det klarere var betegnet, hvilket Omfang Loven skulde have. Et væsentligt Savn for mig har det været i denne Lov, at der ikke er nogen Bestemmelse om, hvem der skal overtage Forpligtelsen for Fremtiden. Men jeg maa antage, efter Maaaden, hvorpaa den høitærede Cultusminister har udtalt sig i det andet Thing, at denne Gjenstand vil lade sig ordne ad administrativt Veie, stjøndt jeg havde troet det rigtigere, om det havde været udtalt i Loven. Jeg vilde, efter hvad jeg saaledes har tilladt mig at yttre, have foretrukket en Redaction, der gik ud omtrent paa, at Skolelærerne paa Landet bør fra 1ste

August 1851 være fritagne for at besørge Embedsbreve, der forsendes mellem Provsten og Præsterne, eller mellem Præsterne indbyrdes, uden at noget Afdrag i Skolelærernes Embedsindtagter paa Grund af denne Fritagelse finder Sted. Men uagtet jeg saaledes vilde have foretrukket en anden Redaction, er dette maaskee ikke af den Vigtighed, at det er fornuddent, at Flere forene sig om at give Loven en anden Skikkelse til 3die Behandling.

Cultusministeren: Det vil være i Thingets Grindring, at det Lovforslag, der foreligger til Forhandling, er fremkommet fra et Medlem af det andet Thing, saaledes at Cultusministeriet ikke har havt nogen Indflydelse paa dets Redaction. Jeg maa imidlertid med Hensyn til de Bemærkninger, der ere gjorte i denne Henseende, dog troe, at de ikke indeholde noget Væsentligt, der kunde have Indflydelse paa Bedømmelsen af Lovforslagets Hensigtsmæssighed. Med Hensyn navnlig til, hvad der blev yttret af den sidste ærede Taler, kan jeg for det Første ikke indrømme, at der skulde være nogen Grund til at søge en anden Redaction deri, at det antages, at den factiske Benyttelse af denne Brevforsendelse strækker sig ud over det Legale. Thi Loven har Intet andet at gjøre end at ophæve den legale Benyttelse; derved vil den videre gaaende factiske, som allerede i og for sig ikke burde finde Sted, saameget mere ophøre. Jeg troer heller ikke, det er nogen væsentlig Mangel, at det ikke strengt betegnes, hvilke Skolelærere der befries for denne Brevbefordringsbyrde, da den fritager dem, paa hvilke den hviler, og ikke kan gjøres gjældende mod Noget. Jeg kan heller ikke troe, at der ligger nogen væsentlig Mangel deri, at der er brugt den samme Betegnelse her, som i tidligere Lovbestemmelser, navnlig i den, som nu for Øieblikket ligger til Grund for den Skolelærerne paahvilende Byrde.